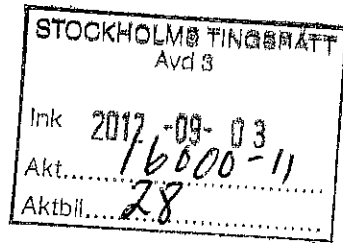

Datum
2012-09-03

Diariennr (åberopas vid korresp)
RA-704-6142/11 m.fl

Stockholms tingsrätt

Avd. 3

Box 8307

104 20 STOCKHOLM

hela gen Craford/Rosalina Hecker

STOCKHOLMS TINGSRÄTT, Avd. 3

Datum: 2012-09-04

Aktbil. 28 översänds för

Kännesbrev 2012-0

ev. yttrande/yttrande senast - 11

yttrandet ska särskilt/endast avse

*Tingsrätten ansvarar för
direktur på mellan-
klassföretag på
handläggningarna.*

Yttrande i målen T 15998-11, T 16000-11, T 16002-11 och T 18027-11; Albin Halldin, Daniel Ståhl, Måns Pihlquist och Martin Eriksson /. Staten genom Rikspolisstyrelsen

Erik Ståhl

Staten genom Rikspolisstyrelsen (Rikspolisstyrelsen) har förelagts att slutföra sin talan i frågan om preskription och får därför anföra följande.

Erik Ståhlhammar

Rikspolisstyrelsen vidhåller vad styrelsen har anfört beträffande preskriptionsfrågan i den tidigare skriftväxlingen i målet med följande tillägg.

Kärandenas talan i målet grundas på att de har blivit missgynnade på grund av sitt kön och sin etniska härkomst vid antagningsförfarandet för polisutbildningen våren 2010 och de menar därför att de är berättigade till skadestånd enligt diskrimineringslagen (diskrimineringsersättning). Enligt allmänna skadeståndsrättsliga grundsatser är utgångspunkten att det är den kärande som har att styrka att samtliga förutsättningar för skadestånd är uppfyllda. Kärandena har således även bevisbördan för att deras talerätt i målet inte har gått förlorad på grund av preskription. Rikspolisstyrelsen vill understryka att den särskilda bevislätnadsregeln i 6 kap. 3 § diskrimineringslagen enbart gäller frågan om diskriminering har förekommit.

Kärandena har till stöd för sin inställning att deras talan i målet inte är preskriberad anfört följande.

- att det skulle strida mot EU-rättens effektivitetsprincip att tillämpa preskriptionsbestämmelsen i 6 kap. 6 § diskrimineringslagen på så sätt att deras talan i målet är preskriberad.
- att i vart fall den sista diskriminerande handlingen att ge sökande av kvinnligt kön och med en annan etnisk bakgrund än svensk företräde framför kärandena till polisutbildningen inte är preskriberad eftersom antagningssförfarandet inte avslutades förrän den 19 januari 2010. Preskriptionsfristen kan därför inte under några omständigheter anses ha börjat löpa tidigare än den 19 januari 2010.

- att någon preskriptionsfrist ännu inte har börjat löpa eftersom kändena än idag inte kan känna till omfattningen av den diskriminering som de har utsatts för.

Beräkningen av preskriptionstiden

Enligt 6 kap. 6 § diskrimineringslagen börjar preskriptionsfristen på två år löpa när den påtalade handlingen företas. Av bestämmelsens ordalydelse följer alltså att det ska vara fråga om något som kan betecknas som en handling av något slag för att preskriptionstiden ska starta (jfr Arbetsdomstolens överväganden i fallet AD 2004:8). Rikspolisstyrelsen vidhåller sin inställning att den påtalade handlingen i det här fallet har företagits när styrelsen beslutade att kändenas ansökningar inte skulle föras vidare i antagningsförfarandet. Från den tidpunkten har kändena således aldrig kommit i fråga i det fortsatta antagningsförfarandet oaktat den reservantagning som senare genomfördes. Om kändena i målet skulle ha utsatts för ett otillåtet missgynnande i ansökningsförfarandet måste detta rimligen ha skett vid den tidpunkt som Rikspolisstyrelsen beslutade att sortera bort deras ansökningar från ansökningsförfarandet. Efter den tidpunkten har kändena rent faktiskt inte varit föremål för något beslut eller handling från Rikspolisstyrelsens sida. Kändesidans inställning att preskriptionsfristen i målet ska räknas från den dag när de sista reserverna antogs till polisutbildningen våren 2010 bestrids därför.

Effektivitetsprincipen

Enligt kändena skulle en sådan tillämpning av preskriptionsregeln i 6 kap. 6 § diskrimineringslagen som Rikspolisstyrelsen gör gällande i målet stå i strid med EU-domstolens domar i målen *B.S Levez mot TH Jennings (Harlow Pools) Ltd* och *Susanne Bulicke mot Deutsche Büro Service GmbH*. Kändena har – som deras talan får förstås – till stöd för sin inställning anfört att de till följd av att Rikspolisstyrelsen nekat att lämna ut skriftliga uppgifter om vissa andra sökandes meriter betagits sin möjlighet att bedöma omfattningen av den diskriminering som de utsatts för och att det av de åberopade rättsfallen framgår att frågan om preskriptionsfristens början beror på den enskildes kännedom om diskrimineringen.

Av EU-domstolens fasta praxis följer att principen om ett effektivt domstolskydd utgör en allmän gemenskapsrättslig princip med ursprung i medlemsstaternas gemensamma konstitutionella traditioner och har stadfäst i artikel 6 och 13 i Europakonventionen. Enligt samarbetsprincipen i artikel 10 EG åligger det medlemsstaternas domstolar att säkerställa det rättsliga skyddet för enskildas rättigheter enligt gemenskapsrätten. Det är medlemsstaternas interna rättsordning som ska fastställa de processuella regler som gäller för talan som syftar till att säkerställa skyddet för enskildas rättigheter enligt gemenskapsrätten (processuell autonomi). Även om det i princip ankommer på den nationella rätten att reglera enskildas talerätt krävs det enligt gemenskapsrätten att den nationella lagstiftningen inte åsidosätter rätten till ett effektivt domstolskydd. De processuella reglerna för en talan får inte göra det i praktiken omöjligt eller orimligt svårt att utöva rättigheter som följer av gemenskapsrätten

(*effektivitetsprincipen*). Det åligger de nationella domstolarna att i den utsträckning som det är möjligt tolka de processuella regler som är tillämpliga på ett sätt som bidrar till uppnående av målet att säkerställa ett effektivt domstolskydd för enskildas rättigheter enligt gemenskapsrätten (se C-432/05, *Unibet* p. 37-43).

Av det ovan anförda framgår att det inte finns någon särskild EU-rättslig praxis när det gäller frågan om tillåtligheten av olika preskriptionsfrister. Det är en fråga som ska regleras i den nationella rätten. Av de båda nämnda rättsfallen *Levez* och *Bulicke* liksom av *Unibetmålet* kan utläsas att EU-domstolen i sin rättstillämpning har upprätthållit principen att de nationella processuella reglerna inte får göra det omöjligt eller orimligt svårt för den enskilde att utverka ett materiellt anspråk som grundas på unionsrätten. Däremot går det inte – som kärandena gör gällande – att utläsa någon allmängiltig princip om att preskriptionsfristens början är beroende av den enskildes kännedom om diskrimineringen. Frågan om huruvida en nationell bestämmelse gör det omöjligt eller orimligt svårt att tillämpa gemenskapsrätten måste grundas på en helhetsbedömning av samtliga relevanta omständigheter i det konkreta fallet (jfr t.ex. *Unibetmålet* p. 54). Enligt Rikspolisstyrelsens bedömning finns det inte något stöd i EU-domstolens praxis för att den tillämpning av 6 kap. 6 § diskrimineringslagen som Rikspolisstyrelsen gör gällande i målet skulle strida mot effektivitetsprincipen.

När det gäller tolkningen av de båda fallen *Bulicke* och *Levez* hänvisar Rikspolisstyrelsen till vad som anförts i styrelsens yttrande den 21 mars 2012 med följande tillägg och förtydliganden.

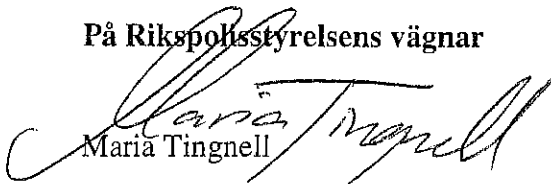
Kärandesidan har i sitt yttrande den 16 april 2012 anfört bl.a. att Rikspolisstyrelsen har vägrat att lämna ut sådana uppgifter som skulle möjliggöra för dem att bedöma omfattningen av den diskriminering de utsatts för och därvid hänvisat till det ovan nämnda *Levez*-fallet (yttrandet s. 3). Rikspolisstyrelsen bestrider det påståendet. Som tidigare har anförts i Rikspolisstyrelsens yttrande den 21 mars 2012 finns det inte något stöd för att kärandena överhuvudtaget har begärt ut några uppgifter hos Rikspolisstyrelsen. Påståendet att de i stället låtit stiftelsen Centrum för rättvisa begära ut uppgifter å deras vägnar är inte styrkt och bestrids. Stiftelsen har såvitt känt för Rikspolisstyrelsen inte agerat på uppdrag av kärandena vid sina kontakter med styrelsen. När det gäller den begäran om handlingar som kärandena hänför sig till i sitt yttrande vidhåller Rikspolisstyrelsen vad som anförts i styrelsens yttrande den 21 mars 2012. Anledningen till att Rikspolisstyrelsen avslog Centrum för rättvisas begäran var alltså att den avsåg en sammanställning av handlingar som inte var omedelbart tillgängliga för styrelsen och alltså inte omfattades av offentlighetsprincipen. Dessutom har Rikspolisstyrelsen i ett beslut den 29 december 2010 (tingsrättens aktbil. 15) bifallit en begäran från Centrum för rättvisa om utfående av ansökningshandlingarna för de personer som antagits till polisutbildningen våren 2010. Stiftelsen återkom dock aldrig i frågan. Även om Rikspolisstyrelsen skulle ha tillämpat reglerna om allmänna handlingar på ett felaktigt sätt, vilket alltså bestrids, betyder det inte att effektivitetsprincipen har åsidosatts.

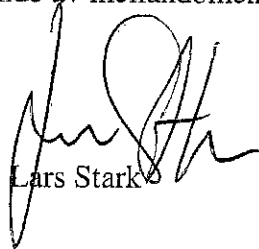
Den omständigheten att kändena genom Centrum för rättvisa har vänt sig till Diskrimineringsombudsmannen under våren 2011 med en begäran om granskning av om de hade blivit utsatta för diskriminering vid antagningsförfarandet för polisutbildningen inte kan förstås på något annat sätt än att de ansett sig ha anledning att misstänka att de utsatts för otillåten diskriminering.

Övrigt

Vid förberedelsesammanträdet den 13 juni 2012 anförde kändena att ett eventuellt överklagande av mellandomen avseende preskription enligt deras uppfattning endast bör få ske i samband med dom eller slutligt beslut. Rikspolisstyrelsen delar inte den uppfattningen eftersom mellandomens processekonomiska funktion i sådant fall skulle gå förlorad. Enligt Rikspolisstyrelsens uppfattning bör ett eventuellt överklagande av mellandomen få ske särskilt.

På Rikspolisstyrelsens vägnar

Maria Tingnell

Lars Stark